

Tačno u šest časova neko je zazvonio. Sklonio sam sliku i otvorio vrata. Ušao je Žak Lakan i mi smo odmah započeli veoma ozbiljnu diskusiju punu tehničkih detalja. Bili smo iznenađeni kada smo otkrili da su naši stavovi, i to iz istih razloga, okrenuti protiv konstitucionalističkih teza koje su bile uobičajene. Razgovarali smo dva sata u veoma velikom dijalektičkom uzbuđenju. Žak Lakan je otišao, obećavši mi da će sa mnom održavati stalnu vezu kako bismo mogli da izmenjujemo ideje.

Kada je otišao, počeo sam da šetam gore-dole po ateljeu, trudeći se da napravim sintezu našeg razgovora i objektivnije odmerim retke trenutke neslaganja do kojih je došlo među nama. Ali, isto toliko me je zanimao i čudan način na koji me je mladi psihijatar ponekad posmatrao. Imao sam utisak da će se iznenada osmehnuti, i kao da se zatim uzdržava od toga da ne bi pokazao svoje čuđenje. Da li se možda bavio morfološkim proučavanjem moje fizionomije, uzbuđene idejama koje su uznemiravale moj duh? Dobio sam odgovor na moju zagonetku u trenutku kada sam otišao da operem ruke. (To je, u stvari, trenutak kada čovek sa najviše jasnoće sagledava bilo koje pitanje!) Ali ovoga puta odgovor sam dobio sa ogledala. Zaboravivši da skinem komad hartije sa vrha nosa, ja sam čitava dva sata sa najvećom ozbiljnošću govorio o transcendentnim pitanjima, tonom istovremeno objektivnim i svečanim, ne sumnjajući ništa o smešnom izgledu mog nosa! Koji bi cinični mistifikator mogao da odigra ovakvu ulogu do kraja?